TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. sausio 29 d.*

Byloje C-275/06

dėl *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* (Ispanija) 2006 m. birželio 13 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2006 m. birželio 26 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Productores de Música de España (Promusicae)

prieš

Telefónica de España SAU,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis ir U. Lõhmus, teisėjai A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský (pranešėjas), J. Klučka, E. Levits, A. Arabadjiev ir C. Toader,

* Proceso kalba: ispanų.

generalinė advokatė J. Kokott,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. birželio 5 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Productores de Música de España (Promusicae)*, atstovaujamos advokatų R. Bercovitz Rodríguez Cano, A. González Gozalo ir J. de Torres Fueyo,

— *Telefónica de España SAU*, atstovaujamos prokurorės M. Cornejo Barranco bei advokatų R. García Boto ir P. Cerdán López,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* S. Fiorentino,

— Slovėnijos vyriausybės, atstovaujamos M. Remic ir U. Steblovnik,

— Suomijos vyriausybės, atstovaujamos J. Heliskoski ir A. Guimaraes-Purokoski,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos Z. Bryanston-Cross, padedamos baristerio S. Malynicz,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos R. Vidal Puig ir C. Docksey,

susipažinęs su 2007 m. liepos 18 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) (OL L 178, p. 1; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 13 sk., 25 t., p. 399), 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, p. 10; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 17 sk., 1 t., p. 230, ir klaidų ištaisymas – OL L 314, 2008 11 25, p. 16) ir 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo (OL L 157, p. 45; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 17 sk., 2 t., p. 32) bei 2000 m. gruodžio 7 d. Nicoje paskelbtos Europos pagrindinių teisių chartijos (OL C 364, p. 1, toliau – Chartija) 17 straipsnio 2 dalies ir 47 straipsnio aiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant bylą tarp pelno nesiekiančios asociacijos *Productores de Música de España (Promusicae)* (toliau – *Promusicae)* ir *Telefónica de España SAU* (toliau – *Telefónica*) dėl pastarosios atsisakymo atskleisti asociacijai *Promusicae*, veikiančios intelektinės nuosavybės teisių savininkų, kuriuos ji vienija, vardu, asmens duomenis, susijusius su naudojimusi *Telefónica* teikiamu interneto ryšiu.

Teisinis pagrindas

Tarptautinė teisė

3 Sutarties dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (toliau – TRIPS sutartis), kuri sudaro 1994 m. balandžio 15 d. Marakeše pasirašytos ir 1994 m. gruodžio 22 d. Tarybos sprendimu 94/800/EB dėl daugiašalių derybų Urugvajaus raunde (1986–1994) priimtų susitarimų patvirtinimo Europos bendrijos vardu jos kompetencijai priklausančių klausimų atžvilgiu (OL L 336, p. 1, 214) patvirtintos Pasaulio prekybos organizacijos steigimo sutarties (toliau – PPO steigimo sutartis) 1 C priedą, III dalis pavadinta „Intelektinės nuosavybės teisių užtikrinimas“. Šioje dalyje įtvirtintas 41 straipsnis, kurio 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad intelektinės nuosavybės teisių užtikrinimo tvarka, numatyta šioje Sutarties dalyje, būtų apibrėžta jų įstatymuose taip, kad būtų leidžiama imtis efektyvių veiksmų prieš kiekvieną šioje Sutartyje numatytų intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo veiksmą, įskaitant operatyvias priemones išvengti

pažeidimų ir priemones, kurios sulaikytų nuo tolesnių pažeidimų. Ši tvarka turi būti taikoma taip, kad nebūtų sukuriamos kliūtys teisėtai prekybai ir kad būtų numatytos apsauginės priemonės nuo piktnaudžiavimo ja.

2. Intelektinės nuosavybės teisių užtikrinimo tvarka turi būti nešališka ir teisinga. Ji neturi būti dirbtinai komplikuota ar brangi, taip pat neturi būti nepagrįstai ribojamas laikas ar nepateisinamai vilkinama.“

4 Šios III dalies 2 skyriaus „Civilinis bei administracinis procesas ir žalos atlyginimo priemonės“ 42 straipsnyje, kuris pavadintas „Nešališkas ir teisingas procesas“, nustatyta:

„Valstybės narės suteikia teisių turėtojams galimybę pasinaudoti civiliniu teismo procesu dėl kiekvienos šia Sutartimi numatytos intelektinės nuosavybės teisės užtikrinimo <…>“.

5 TRIPS sutarties 47 straipsnyje „Teisė į informaciją“ numatyta:

„Valstybės narės gali numatyti, kad teismai turi teisę įpareigoti, jeigu tai ne per griežta priemonė tokiam pažeidimui, kad pažeidėjas informuotų teisės turėtoją apie trečiųjų asmenų, dalyvaujančių teises pažeidžiančių prekių ar paslaugų gamyboje ir paskirstyme, tapatybę bei apie jų išsidėstymo kanalus.“

Bendrijos teisė

Nuostatos, susijusios su informacine visuomene ir intelektinės nuosavybės, visų pirma autoriaus teisių, apsauga

— Direktyva 2000/31

6 Direktyvos 2000/31 1 straipsnyje numatyta:

„1. Šia direktyva siekiama prisidėti prie tinkamo vidaus rinkos funkcionavimo užtikrinant laisvą informacinės visuomenės paslaugų judėjimą tarp valstybių narių.

2. Šia direktyva derinamos, kiek reikalinga 1 dalyje nustatytiems tikslams pasiekti, kai kurios nacionalinės nuostatos dėl informacinės visuomenės paslaugų, susijusios su vidaus rinka, paslaugų teikėjų steigimusi, komerciniais pranešimais, elektroninėmis sutartimis, tarpininkų atsakomybe, elgesio kodeksais, ginčų nagrinėjimo ne teismo tvarka, teisminėmis priemonėmis ir valstybių narių bendradarbiavimu.

3. Ši direktyva papildo Bendrijos teisę, taikytiną informacinės visuomenės paslaugoms, nepažeisdama apsaugos, ypač visuomenės sveikatos ir vartotojų interesų, lygio,

numatyto Bendrijos teisės aktuose ir juos įgyvendinančiuose nacionaliniuose įstatymuose, ir neriboja laisvės teikti informacinės visuomenės paslaugas.

<…>

5. Ši direktyva netaikoma:

<…>

b) sprendžiant klausimus, susijusius su informacinės visuomenės paslaugomis, kurias reglamentuoja direktyvos 95/46/EB ir 97/66/EB;

<…>“

7 Remiantis Direktyvos 2000/31 15 straipsniu:

„1. Valstybės narės nenustato teikėjams nei bendros prievolės teikiant 12, 13 ir 14 straipsnių reglamentuojamas paslaugas stebėti informaciją, kurią jie perduoda arba saugo, nei bendros prievolės aktyviai domėtis faktais arba aplinkybėmis, rodančiomis nelegalią veiklą.

2. Valstybės narės gali nustatyti prievoles informacinės visuomenės paslaugų teikėjams nedelsiant informuoti kompetentingas viešąsias institucijas apie įtariamą nelegalią veiklą arba informaciją, kurią pateikia jų paslaugų gavėjai, arba prievolę pateikti kompetentingoms institucijoms, gavus jų prašymą, informaciją, leidžiančią nustatyti jų paslaugos gavėjų, su kuriais jie sudarę informacijos saugojimo sutartis, tapatybę."

8 Direktyvos 2000/31 18 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad pagal nacionalinę teisę galimos teisminės priemonės dėl informacinės visuomenės paslaugų veiklos leistų greitai imtis priemonių, įskaitant laikinų, skirtų nutraukti bet kokį įtariamą pažeidimą ir užkirsti kelią tolesniam susijusių interesų pažeidimui.

<...>"

— Direktyva 2001/29

9 Pagal Direktyvos 2001/29 1 straipsnį ji reglamentuoja teisinę autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugą vidaus rinkos sistemoje, ypač atsižvelgiant į informacinę visuomenę.

10 Remiantis Direktyvos 2001/29 8 straipsniu:

„1. Valstybės narės nustato atitinkamas nuobaudas ir teisių gynimo būdus, jei pažeidžiamos šioje direktyvoje nustatytos teisės ir pareigos, bei imasi visų priemonių, reikalingų užtikrinti, kad tos nuobaudos ir teisių gynimo būdai būtų taikomi. Šitaip nustatytos nuobaudos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios.

2. Kiekviena valstybė narė imasi priemonių, reikalingų užtikrinti, kad teisių turėtojai, kurių interesus paveikia jos teritorijoje atliekama pažeidžianti veikla, galėtų pareikšti ieškinį dėl nuostolių atlyginimo ir (arba) prašyti teismo draudimo, prireikus teises pažeidžiančios medžiagos konfiskavimo, taip pat 6 straipsnio 2 dalyje nurodytų įtaisų, gaminių ar jų sudedamųjų dalių konfiskavimo.

3. Valstybės narės užtikrina, kad teisių turėtojai turėtų galimybes prašyti teismo draudimo tarpininkams, kurių paslaugomis tretieji asmenys naudojasi autorių teisėms ar gretutinėms teisėms pažeisti.“

11 Direktyvos 2001/29 9 straipsnyje nustatyta:

„Ši direktyva nepažeidžia nuostatų dėl patentų, prekių ženklų, pramoninio dizaino teisių, naudingųjų modelių, puslaidininkių įtaisų topografijų, šriftų, sąlyginės prieigos, kabelinio transliavimo paslaugų prieinamumo, nacionalinių vertybių apsaugos, teisinių deponavimo reikalavimų, įstatymų dėl konkurenciją ribojančių

veiksmų ir nesąžiningos konkurencijos, komercinių paslapčių, saugumo, konfidencialumo, duomenų apsaugos ir asmens privatumo, viešųjų dokumentų prieinamumo, sutarčių teisės nuostatų.“

— Direktyva 2004/48:

12 Direktyvos 2004/48 1 straipsnyje nustatyta:

„Ši direktyva nustato priemones, procedūras ir gynybos būdus užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių gynimą. <…>“

13 Remiantis Direktyvos 2004/48 2 straipsniu:

„<…>

3. Ši direktyva neturi poveikio:

a) Bendrijos nuostatoms, reglamentuojančioms materialinę intelektinės nuosavybės teisę, Direktyvai 95/46/EB, Direktyvai 1999/93/EB ar Direktyvai 2000/31/EB bendrai ir ypač Direktyvos 2000/31/EB 12–15 straipsniams;

b) valstybių narių tarptautiniams įsipareigojimams ir visų pirma TRIPS sutarčiai, įskaitant įsipareigojimus, susijusius su baudžiamosiomis procedūromis ir bausmėmis;

c) bet kurioms valstybių narių nacionalinėms nuostatoms, susijusioms su baudžiamosiomis procedūromis ar bausmėmis dėl intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo.“

14 Direktyvos 2004/48 3 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės numato priemones, procedūras ir gynybos būdus, būtinus užtikrinti intelektinės nuosavybės teisių, kurioms taikoma ši direktyva, vykdymą. Tos priemonės, procedūros ir gynybos būdai turi būti sąžiningi, teisingi, neturi būti komplikuoti ar brangūs arba sukelti nepagrįstą vėlavimą ar delsimą.

2. Tos priemonės, procedūros ir gynybos būdai taip pat turi būti veiksmingi, proporcingi ir atgrasantys; jie turi būti taikomi tokiu būdu, kad nebūtų sukuriamos kliūtys teisėtai prekybai, ir numatyti apsaugos priemones nuo piktnaudžiavimo jomis.“

15 Direktyvos 2004/48 8 straipsnyje numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad, vykstant procesui dėl intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo ir gavus ieškovo pagrįstą ir proporcingą prašymą, kompetentingos

teismo institucijos galėtų reikalauti pažeidėjo ar kito asmens:

a) kurio žinioje, kaip nustatyta, yra intelektinės nuosavybės teises komerciniu mastu pažeidžiančios prekės;

b) kuris, kaip nustatyta, naudojasi intelektinės nuosavybės teises komerciniu mastu pažeidžiančiomis paslaugomis;

c) kuris, kaip nustatyta, teikia neteisėtoje veikloje naudojamas paslaugas komerciniu mastu;

arba

d) kurį a, b ir c punktuose minėtas asmuo nurodė kaip dalyvaujantį prekių gamyboje ar platinime arba paslaugų teikime, pateikti informaciją apie prekių ir paslaugų, pažeidžiančių intelektinės nuosavybės teises, kilmę ir platinimo kanalus.

2. Į šio straipsnio pirmoje dalyje minėtą informaciją įeina:

a) gamintojų, platintojų, tiekėjų ir kitų prekių bei paslaugų ankstesnių valdytojų, taip pat planuojamų didmenininkų ir mažmenininkų pavadinimai bei adresai;

b) informacija apie pagamintus, pristatytus, gautus ar užsakytus kiekius, taip pat apie gautas už atitinkamas prekes ir paslaugas kainas.

3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalys taikomos nepažeidžiant kitų įstatymų nuostatų, kurios:

a) suteikia teisių turėtojui teises gauti išsamesnę informaciją;

b) reglamentuoja pagal šį straipsnį suteiktos informacijos naudojimą civiliniuose ir baudžiamuosiuose procesuose;

c) reglamentuoja atsakomybę už teisės gauti informaciją neteisingą naudojimą;

d) numato galimybę atsisakyti suteikti informaciją, kuri priverstų 1 dalyje minėtą asmenį prisipažinti jam pačiam ar jo artimam giminaičiui dalyvavus intelektinės nuosavybės teisių pažeidime;

arba

e) reglamentuoja informacijos šaltinių arba asmens duomenų apdorojimo slaptumo apsaugą.“

Nuostatos, susijusios su asmens duomenų apsauga

— Direktyva 95/46/EB

16 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, p. 31; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 13 sk., 15 t., p. 355) 2 straipsnyje nustatyta:

„Šioje direktyvoje:

a) „asmens duomenys“ reiškia bet kurią informaciją, susijusią su asmeniu (duomenų subjektu), kurio tapatybė yra nustatyta arba gali būti nustatyta; asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta, yra tas asmuo, kurio tapatybė gali būti nustatyta tiesiogiai ar netiesiogiai, ypač pasinaudojus nurodytu asmens identifikavimo kodu arba vienu ar keliais to asmens fizinei, fiziologinei, protinei, ekonominei, kultūrinei ar socialinei tapatybei būdingais veiksniais;

b) „asmens duomenų tvarkymas“ (tvarkymas) reiškia bet kurią operaciją ar operacijų rinkinį, automatiniais arba neautomatiniais būdais atliekamus su asmens duomenimis, kaip antai: rinkimas, užrašymas, rūšiavimas, saugojimas, adaptavimas ar keitimas, atgaminimas, paieška, naudojimas, atskleidimas perduodant,

platinant ar kitu būdu padarant juos prieinamus, išdėstymas reikiama tvarka ar sujungimas derinant, blokavimas, trynimas ar naikinimas;

<…>“

17 Remiantis Direktyvos 95/46 3 straipsnio 1 dalimi:

„1. Ši direktyva taikoma automatiniais būdais tvarkant asmens duomenis ištisai arba dalimis ir neautomatiniais būdais tvarkant asmens duomenis, kai tie duomenys sudaro arba yra skirti sudaryti rinkmenų sistemos dalį.

<…>“

18 Direktyvos 95/46 7 straipsnyje nustatyta:

„Valstybės narės numato, kad asmens duomenis galima tvarkyti tik tuo atveju, jeigu:

<…>

f) tvarkyti reikia dėl teisėtų interesų, kurių siekia duomenų valdytojas arba trečioji šalis (šalys), kurioms atskleidžiami duomenys, išskyrus atvejus, kai duomenų subjekto, kuriam pagal 1 straipsnio 1 dalį reikalinga apsauga, teisės ir laisvės yra viršesnės nei šie interesai.“

19 Direktyvos 95/46 8 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės uždraudžia tvarkyti asmens duomenis, kurie atskleidžia rasinę ar etninę kilmę, politines, religines ar filosofines pažiūras, priklausymą profesinėms sąjungoms, taip pat tvarkyti duomenis apie asmens sveikatą ar intymų gyvenimą.

2. Šio straipsnio 1 dalis netaikoma, kai:

<…>

c) tvarkyti būtina, kad būtų apsaugoti duomenų subjekto arba kito asmens gyvybiniai interesai, kai duomenų subjektas fiziškai neįgali arba yra juridiškai neveiksnus duoti sutikimą;

<…>“

20 Remiantis Direktyvos 95/46 13 straipsniu:

„1. Valstybės narės gali priimti teisines priemones, kad apribotų 6 straipsnio 1 dalyje, 10 straipsnyje, 11 straipsnio 1 dalyje bei 12 ir 21 straipsniuose numatytų prievolių ir teisių mastą, kai toks apribojimas yra reikalinga apsaugos priemonė norint užtikrinti:

a) nacionalinį saugumą;

b) gynybą;

c) visuomenės saugumą;

d) kriminalinių nusikaltimų bei reglamentuojamų profesijų etikos pažeidimų prevenciją, tyrimą, išaiškinimą ir persekiojimą;

e) svarbius ekonominius ar finansinius valstybės narės ar Europos Sąjungos interesus, įskaitant ir monetarinius, biudžeto ar mokesčių klausimus;

f) kontrolės, tikrinimo ar taisyklių nustatymo funkciją, kuri susijusi, bent atsitiktinai, su įgaliojimų vykdymu c, d ir e punktuose nurodytais atvejais;

g) duomenų subjekto apsaugą arba kitų asmenų teisių ir laisvių apsaugą.

<…>“

— Direktyva 2002/58/EB

21 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (OL L 201, p. 37; 2004 m. Specialusis leidimas lietuvių kalba, 13 sk., 29 t., p. 514) 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Ši direktyva suderina valstybių narių nuostatas, užtikrinančias vienodą pagrindinių teisių ir laisvių apsaugos lygį, ypač teisę į privatumą, susijusį su asmens duomenų tvarkymu elektroninių ryšių sektoriuje, ir užtikrinančias laisvą tokių duomenų judėjimą ir laisvą elektroninių ryšių įrangos ir paslaugų judėjimą Bendrijoje.

2. Šios direktyvos nuostatos smulkiau išaiškina ir papildo Direktyvą 95/46/EB šio straipsnio pirmoje dalyje nurodytais tikslais. <…>

3. Ši direktyva netaikoma veiklos rūšims, kurios neįeina į Europos bendrijos steigimo sutarties taikymo sritį, tokioms, kurios nurodytos Europos Sąjungos steigimo sutarties V ir VI antraštinėse dalyse, ir visais atvejais veiklos rūšims, susijusioms su visuomenės saugumu, gynyba, valstybės saugumu (įskaitant valstybės ekonominę gerovę, kai atitinkamos veiklos rūšys yra susijusios su valstybės saugumo klausimais) bei valstybės veiksmais baudžiamosios teisės srityje."

22 Pagal Direktyvos 2002/58 2 straipsnį:

„Jeigu toliau nepateikta kitaip, šioje direktyvoje vartojamos sąvokos yra apibrėžiamos taip, kaip apibrėžta Direktyvoje 95/46 <…> ir 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva).

Šioje direktyvoje:

<…>

b) „srauto duomenys" – tai duomenys, tvarkomi pranešimui perduoti elektroninių ryšių tinklu, taip pat sąskaitoms už tokį perdavimą pateikti;

<…>

d) „pranešimas“ – tai informacija, kuria apsikeičiama arba kuri perduodama tarp baigtinio skaičiaus šalių, naudojantis viešai prieinamomis elektroninių ryšių paslaugomis. Jam nepriskiriama informacija, perduodama kaip dalis viešojo transliavimo paslaugos, naudojant elektroninių ryšių tinklus, išskyrus tuos atvejus, kai tokia informacija gali būti susijusi su informaciją gaunančiu abonentu arba naudotoju, kurio tapatybę galima nustatyti;

<…>“

23 Direktyvos 2002/58 3 straipsnyje nustatyta:

„1. Ši direktyva taikoma asmens duomenims tvarkyti teikiant Bendrijoje viešai prieinamas elektroninių ryšių paslaugas viešaisiais ryšių tinklais.

<…>“

24 Direktyvos 2002/58 5 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina pranešimų ir su jais susijusių srauto duomenų, perduodamų per viešųjų ryšių tinklą ir teikiant viešai teikiamas elektroninių ryšių paslaugas, konfidencialumą, taikydamos nacionalinės teisės aktus. Visų pirma jos draudžia be

atitinkamų naudotojų sutikimo klausytis, įrašyti, kaupti ar kitu būdu perimti bei stebėti pranešimus ir su jais susijusius srauto duomenis, išskyrus atvejus, kai tai galima teisėtai daryti pagal 15 straipsnio 1 dalį. Šios dalies nuostatos nedraudžia techninio saugojimo, būtino perduoti pranešimą nepažeidžiant konfidencialumo principo.

<…>“

25 Direktyvos 2002/58 6 straipsnyje nustatyta:

„1. Su abonentais ir naudotojais susiję srauto duomenys, kuriuos tvarko ir saugo viešųjų ryšių tinklo ar viešai prieinamų elektroninių ryšių paslaugų teikėjas, turi būti sunaikinti arba pakeisti taip, kad taptų anoniminiais, kai šie duomenys nebėra reikalingi pranešimui perduoti, jeigu nepažeidžiamos šio straipsnio 2, 3 ir 5 dalių ir 15 straipsnio 1 dalies nuostatos.

2. Srauto duomenys gali būti tvarkomi, kai reikia abonentams pateikti sąskaitas ir atsiskaityti už tinklų sujungimą. Toks tvarkymas leistinas tol, kol nepasibaigęs terminas, per kurį sąskaita gali būti teisėtai užginčyta ar išieškotas apmokėjimas.

3. Elektroninių ryšių paslaugų rinkodaros bei pridėtinės vertės paslaugų teikimo tikslais teikėjas, teikiantis viešai prieinamų elektroninių ryšių paslaugas, gali tvarkyti šio straipsnio 1 dalyje nurodytus duomenis tokia apimtimi ir tiek laiko, kiek būtina tokių paslaugų teikimui ar rinkodarai, jeigu abonentas ar naudotojas, su kuriuo duomenys yra susiję, yra davęs sutikimą. Naudotojams ir abonentams sudaroma galimybė bet kada atšaukti duotą sutikimą srauto duomenims tvarkyti.

<…>

5. Tvarkyti srauto duomenis pagal šio straipsnio 1, 2, 3 ir 4 dalis leidžiama tik asmenims, kurie veikdami pagal viešųjų ryšių tinklų ar viešai prieinamų elektroninių ryšių paslaugų teikėjų įgaliojimą pateikia sąskaitas, valdo srautą, teikia informaciją klientams, nustato sukčiavimo atvejus, vykdo elektroninių ryšių paslaugų rinkodarą arba teikia pridėtinės vertės paslaugas. Šie asmenys gali atlikti tik tokius veiksmus, kurie yra būtini minėtos veiklos tikslams pasiekti.

6. Šio straipsnio 1, 2, 3 ir 5 dalys taikomos nepažeidžiant teisės aktais numatytos galimybės kompetentingai institucijai gauti informaciją apie srauto duomenis, kad galėtų spręsti ginčus, ypač dėl tinklų sujungimų ar sąskaitų pateikimo.“

26 Pagal Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalį:

„Valstybės narės gali patvirtinti teisines priemones, ribojančias šios direktyvos 5 ir 6 straipsniuose, 8 straipsnio 1, 2, 3 ir 4 dalyse ir 9 straipsnyje nustatytų teisių ir pareigų taikymą, jeigu toks ribojimas yra būtina, tinkama ir adekvati demokratinės visuomenės priemonė, skirta apsaugoti nacionalinį saugumą (t. y. valstybės saugumą), gynybą, visuomenės saugumą, taip užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas ar neteisėtą elektroninių ryšių sistemos naudojimą, kaip nurodyta Direktyvos 95/46/EB 13 straipsnio 1 dalyje. Valstybės narės gali, *inter alia*, patvirtinti teisines priemones, leidžiančias ribotą laikotarpį saugoti duomenis, remiantis šioje dalyje nustatytais motyvais. Visos šioje dalyje nurodytos priemonės turi atitikti bendruosius Bendrijos teisės principus, tarp jų ir nurodytus Europos Sąjungos Sutarties 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse.

<…>“

27 Direktyvos 2002/58 19 straipsnyje nustatyta:

„Direktyva 97/66/EB panaikinama nuo 17 straipsnio 1 dalyje nustatytos datos.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą.“

Nacionalinė teisė

28 Remiantis 2002 m. liepos 11 d. Įstatymo 34/2002 dėl informacinės visuomenės paslaugų ir elektroninės komercijos (*Ley 34/2002 de Servicios de la Sociedad de la Información y de Comercio Electrónico*, BOE, Nr. 166, 2002 m. liepos 12 d., p. 25388, toliau – LSSI) 12 straipsniu, pavadintu „Pareiga saugoti srauto duomenis elektroninių ryšių srityje“:

1. Elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų operatoriai, prieigos prie telekomunikacijų tinklų teikėjai ir duomenų saugojimo paslaugų teikėjai saugo prisijungimo ir srauto duomenis apie teikiant informacinės visuomenės paslaugas įvykusią komunikaciją ne ilgiau kaip dvylika mėnesių pagal šiame straipsnyje nustatytas sąlygas ir jį įgyvendinančias taisykles.

2. <…> Elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų operatoriai ir šiame straipsnyje nurodytų paslaugų teikėjai negali saugomų duomenų naudoti kitiems nei tolesnėje dalyje arba įstatyme numatytiems tikslams ir privalo imtis tinkamų šių duomenų saugumo priemonių, kad išvengtų jų praradimo ar pakeitimo ir neteisėtos prieigos prie jų.

3. Duomenys saugomi tam, kad juos būtų galima panaudoti vykdant baudžiamosios bylos tyrimą arba užtikrinant visuomenės saugumą bei nacionalinę gynybą, ir yra prieinami teisėjams, teismams ar prokurorui, kurie to pareikalauja. Šių

duomenų pateikimui jėgos struktūroms taikomos asmens duomenų apsaugą reglamentuojančios nuostatos.

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

29 *Promusicae* yra pelno nesiekianti asociacija, vienijanti muzikos ir audiovizualinių įrašų gamintojus ir leidėjus. 2005 m. lapkričio 28 d. laišku ji pateikė *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* (Madrido komercinis teismas Nr. 5) prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones komercinės bendrovės *Telefónica*, kuri, be kita ko, teikia interneto prieigos paslaugas, atžvilgiu.

30 *Promusicae* paprašė nurodyti *Telefónica* atskleisti tam tikrų asmenų, kuriems pastaroji teikia interneto prieigos paslaugą ir kurių „IP adresas“ bei prisijungimo data bei laikas yra žinomi, tapatybę bei fizinį adresą. *Promusicae* teigimu, šie asmenys naudojasi rinkmenų pasikeitimo programa (*peer to peer* arba *P2P)* „KaZaA“ ir leidžia prieigą prie jų asmeninio kompiuterio laisvai prieinamų duomenų rinkmenoje esančių fonogramų, kurių turtinės panaudojimo teisės priklauso *Promusicae* nariams.

31 Pastaroji prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme teigė, kad „KaZaA“ naudotojai vykdo nesąžiningos konkurencijos veiksmus ir pažeidžia intelektinės nuosavybės teises. Todėl ji paprašė pateikti minėtą informaciją, kad galėtų pažeidėjams iškelti civilinę bylą.

32 2005 m. gruodžio 21 d. Nutartimi *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* patenkino *Promusicae* pateiktą prašymą dėl laikinųjų apsaugos priemonių taikymo.

33 *Telefónica* apskundė šią nutartį teigdama, kad *Promusicae* prašomus duomenis LSSI leidžia pateikti tik vykstant baudžiamosios bylos tyrimui arba užtikrinant visuomenės saugumą bei nacionalinę gynybą, o ne vykstant civiliniam procesui arba taikant su juo susijusią laikinąją apsaugos priemonę. Savo ruožtu *Promusicae* nurodė, kad LSSI 12 straipsnis turi būti aiškinamas atsižvelgiant į tam tikras direktyvų 2000/31, 2001/29 ir 2004/48 nuostatas bei į Chartijos 17 straipsnio 2 dalį ir 47 straipsnį, t. y. tekstus, kurie valstybėms narėms neleidžia apriboti pareigos pateikti atitinkamus duomenis vien šiame įstatyme nurodytais tikslais.

34 Šiomis aplinkybėmis *Juzgado de lo Mercantil nº 5 de Madrid* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Bendrijos teisė, ypač Direktyvos (2000/31) 15 straipsnio 2 dalis ir 18 straipsnis, Direktyvos (2001/29) 8 straipsnio 1 ir 2 dalys, Direktyvos (2004/48) 8 straipsnis ir <…> Chartijos 17 straipsnio 2 dalis ir 47 straipsnis, leidžia valstybėms narėms riboti elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų operatoriams, prieigos prie telekomunikacijų tinklų teikėjams ir duomenų saugojimo paslaugų teikėjams tenkančią pareigą

išsaugoti ir padaryti prieinamus prisijungimo ir srauto duomenis apie teikiant informacinės visuomenės paslaugą įvykusias komunikacijas, siejant ją tik su baudžiamosios bylos tyrimu arba poreikiu užtikrinti visuomenės saugumą ir nacionalinę gynybą, nenumatant šios pareigos civilinio proceso atžvilgiu?“

Dėl klausimo priimtinumo

35 Raštu pateiktose pastabose Italijos vyriausybė teigia, kad sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą 11 punkte nurodyti teiginiai leidžia suprasti, jog pateiktas klausimas yra pateisinamas tik tuo atveju, jeigu nagrinėjami nacionalinės teisės aktai būtų aiškinami taip, kad jais pareiga atskleisti asmens duomenis siejama tik su baudžiamųjų bylų tyrimų sritimi arba poreikiu užtikrinti visuomenės saugumą ir nacionalinę gynybą. Kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas neatmetė galimybės, jog šie teisės aktai gali būti aiškinami kaip nenumatantys tokio apribojimo, šis klausimas, šios vyriausybės teigimu, yra hipotetinis ir todėl nepriimtinas.

36 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Teisingumo Teismui ir nacionaliniams teismams bendradarbiaujant pagal EB 234 straipsnį, tik nacionalinis teismas, nagrinėjantis bylą ir turintis priimti būsimą sprendimą, atsižvelgdamas į konkrečias aplinkybes, turi įvertinti tiek prejudicinio sprendimo reikalingumą savo sprendimui priimti, tiek Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą (2006 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, C-217/05, Rink. p. I-11987, 16 punktas ir nurodyta teismo praktika).

37 Jeigu nacionalinių teismų pateikti klausimai susiję su Bendrijos teisės nuostatos aiškinimu, Teisingumo Teismas iš esmės privalo priimti sprendimą, nebent būtų akivaizdu, kad prašymu priimti prejudicinį sprendimą iš tiesų jam pateikiamas spręsti dirbtinai sukeltas ginčas arba norima gauti jo konsultaciją bendrais ar hipotetiniais klausimais, kad prašymas išaiškinti Bendrijos teisę niekaip nesusijęs su pagrindinės bylos faktais ar objektu arba kad Teisingumo Teismui nežinomos faktinės ar teisinės aplinkybės, būtinos norint naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (žr. minėto sprendimo *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio* 17 punktą).

38 Be to, kalbant apie įgaliojimų pasidalijimą pagal EB 234 straipsniu įtvirtintą bendradarbiavimo sistemą, aišku, kad nacionalines nuostatas turi aiškinti nacionaliniai teismai, o ne Teisingumo Teismas, ir vykstant pagal šį straipsnį pradėtam procesui pastarasis neprivalo spręsti dėl vidaus teisės normų suderinamumo su Bendrijos teisės nuostatomis. Tačiau Teisingumo Teismas turi teisę pateikti nacionaliniam teismui visapusišką Bendrijos teisės išaiškinimą, kuris leistų pastarajam įvertinti vidaus teisės normų suderinamumą su Bendrijos teise (šiuo klausimu žr. 2006 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Wilson*, C-506/04, Rink. p. I-8613, 34 ir 35 punktus bei 2007 m. kovo 6 d. Sprendimo *Placanica ir kt.*, C-338/04, C-359/04 ir C-360/04, Rink. p. I-1891, 36 punktą).

39 Tačiau šio prašymo priimti prejudicinį sprendimą atveju iš visų jame nurodytų motyvų aiškiai matyti, jog prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad LSSI 12 straipsnio aiškinimas priklauso nuo šios normos suderinamumo su Bendrijos teisės normomis, į kurias reikia atsižvelgti, taigi ir nuo šių nuostatų išaiškinimo, kurio Teisingumo Teismo ir paprašyta. Kadangi sprendimo pagrindinėje byloje priėmimas susijęs su šiuo išaiškinimu, neatrodo, kad pateiktas klausimas būtų akivaizdžiai hipotetinis, todėl Italijos vyriausybės nurodytas nepriimtinumo motyvas yra atmestinas.

40 Iš to išplaukia, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra priimtinas.

Dėl prejudicinio klausimo

41 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Bendrijos teisė ir ypač direktyvos 2000/31, 2001/29 ir 2004/48, skaitomos atsižvelgiant ir į Chartijos 17 bei 47 straipsnius, turi būti aiškinamos kaip įpareigojančios valstybes nares numatyti pareigą pateikti asmens duomenis vykstant civiliniam procesui tam, kad būtų užtikrinta veiksminga autorių teisių apsauga.

Pirminės pastabos

42 Net jei formaliai žiūrint prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo klausimą apribojo tik direktyvų 2000/31, 2001/29 ir 2004/48 bei Chartijos išaiškinimu, tai netrukdo Teisingumo Teismui pateikti nacionaliniam teismui visapusišką Bendrijos teisės išaiškinimą, kuris gali būti naudingas sprendimui šio teismo nagrinėjamoje byloje priimti, neatsižvelgiant į tai, ar jis apie tai užsiminė savo klausime (žr. 2007 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Alevizos*, C-392/05, Rink. p. I-3505, 64 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

43 Visų pirma reikia pažymėti, jog pateiktame klausime nurodytomis Bendrijos teisės nuostatomis siekiama, kad valstybės narės užtikrintų, visų pirma informacinėje visuomenėje, veiksmingą intelektinės nuosavybės ir būtent tų autorių teisų, kuriomis pagrindinėje byloje remiasi *Promusicae*, apsaugą. Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas daro prielaidą, kad iš Bendrijos teisės, kuri reikalauja šios apsaugos, kylančios pareigos nacionalinėje teisėje gali būti neįvykdytos dėl LSSI 12 straipsnio nuostatų.

44 Nors 2002 m. šiuo įstatymu į nacionalinę teisę buvo perkeltos Direktyvos 2000/31 nuostatos, akivaizdu, kad jo 12 straipsniu siekiama įgyvendinti privataus gyvenimo apsaugos, kurią ir reikalauja užtikrinti Bendrijos teisė pagal Direktyvą 95/46 ir Direktyvą 2002/58, taisykles. Pastaroji direktyva reglamentuoja asmens duomenų tvarkymą ir privataus gyvenimo apsaugą elektroninių ryšių sektoriuje, kuris ir aptariamas pagrindinėje byloje.

45 Be to, nebuvo ginčyta, kad *Promusicae* prašomas pagrindinėje byloje aptariamų tam tikrų „KaZaA“ naudotojų vardų bei pavardžių ir fizinio adreso nurodymas reiškia padaryti asmens duomenis, t. y. informaciją, susijusią su fiziniu asmeniu, kurio tapatybė yra nustatyta arba gali būti nustatyta, kaip numatyta Direktyvos 95/46 2 straipsnio a punkte pateikiamame apibrėžime, prieinamus (šiuo klausimu žr. 2003 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Lindqvist*, C-101/01, Rink. p. I-12971, 24 punktą). Toks duomenų, kuriuos, *Promusicae* teigimu, saugo *Telefónica*, o to ši neginčija, pateikimas yra asmens duomenų tvarkymas Direktyvos 2002/58 2 straipsnio pirmosios pastraipos, skaitomos kartu su Direktyvos 95/46 2 straipsnio b punktu, prasme. Todėl reikia pripažinti, kad šis duomenų pateikimas patenka į Direktyvos 2002/58 taikymo sritį, tačiau būtina pastebėti, kad pagrindinėje byloje nenagrinėjama paties duomenų saugojimo atitiktis pastarosios direktyvos reikalavimams.

46 Tokiomis aplinkybėmis visų pirma reikia patikrinti, ar Direktyva 2002/58 draudžia valstybėms narėms, siekiančioms užtikrinti veiksmingą autorių teisių apsaugą, numatyti pareigą pateikti asmens duomenis, kurie tokių teisių turėtojui leistų pradėti civilinį procesą, grindžiamą tokių teisių egzistavimu. Jei atsakymas būtų neigiamas, reikėtų patikrinti, ar iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytų trijų direktyvų tiesiogiai išplaukia, kad valstybės narės privalo numatyti tokią pareigą. Galiausiai, jei šio antrojo patikrinimo rezultatas taip pat būtų neigiamas, siekiant prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui pateikti naudingą atsakymą, reikia, atsižvelgiant į jo nuorodą į Chartiją, patikrinti, ar tokiu atveju, koks nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kitos Bendrijos teisės normos galėtų reikalauti skirtingai suprasti minėtas tris direktyvas.

Dėl Direktyvos 2002/58

47 Direktyvos 2002/58 5 straipsnio 1 dalies nuostatos numato, kad valstybės narės užtikrina pranešimų ir su jais susijusių srauto duomenų, perduodamų per viešųjų ryšių tinklą ir teikiant viešai teikiamas elektroninių ryšių paslaugas, konfidencialumą, ir visų pirma turi iš principo uždrausti kitiems nei naudotojai asmenims kaupti šiuos duomenis be atitinkamų naudotojų sutikimo. Išimtys taikomos tik asmenims, kuriems teisėtai suteiktas leidimas pagal šios direktyvos 15 straipsnio 1 dalį, ir techniniam saugojimui, kuris būtinas perduoti pranešimą. Be to, dėl srauto duomenų Direktyvos 2002/58 6 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog saugomi duomenys turi būti sunaikinti arba pakeisti taip, kad taptų anoniminiais, kai jie nebėra reikalingi pranešimui perduoti, jeigu nepažeidžiamos šio straipsnio 2, 3 ir 5 dalių ir 15 straipsnio 1 dalies nuostatos.

48 Kalbant, pirma, apie minėto 6 straipsnio 2, 3 ir 5 dalis, kurios skirtos tvarkyti srauto duomenis, reikalingus sąskaitoms už paslaugas pateikti, paslaugų rinkodarai ar pridėtinės vertės paslaugoms teikti, šios nuostatos netaikomos pateikiant tokius duomenis kitiems nei viešųjų ryšių tinklo ar viešai prieinamų elektroninių ryšių paslaugų teikėjų kontroliuojamiems asmenims. Direktyvos 2002/58 6 straipsnio 6 dalies nuostatos nenumato kitų ginčų nei tie, kurie kyla tarp teikėjų ir naudotojų dėl vykdant kitose šio straipsnio nuostatose numatytą veiklą sukauptų duomenų saugojimo. Kadangi šio straipsnio nuostatos akivaizdžiai netaikomos tokiai situacijai, kurioje pagrindinės bylos atveju yra *Promusicae*, vertinant šią situaciją į jas atsižvelgti nereikia.

49 Kalbant, antra, apie Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalį, reikia priminti, kad remdamosi šia nuostata valstybės narės gali patvirtinti teisines priemones, ribojančias pareigos užtikrinti srauto duomenų konfidencialumą taikymą, jeigu toks ribojimas yra būtina, tinkama ir adekvati demokratinės visuomenės priemonė, skirta apsaugoti nacionalinį saugumą (t. y. valstybės saugumą), gynybą, visuomenės saugumą, taip užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas ar neteisėtą elektroninių ryšių sistemos naudojimą, kaip nurodyta Direktyvos 95/46/EB 13 straipsnio 1 dalyje.

50 Taip Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalimi valstybėms narėms suteikiama galimybė numatyti pagal tos pačios direktyvos 5 straipsnį joms tenkančios pagrindinės pareigos užtikrinti asmens duomenų konfidencialumą išimtis.

51 Tačiau nė viena iš šių išimčių neatrodo susijusi su situacijomis, dėl kurių galima pradėti civilinį procesą. Iš tikrųjų šios išimtys apima, pirma, nacionalinį saugumą, gynybą ir visuomenės saugumą, kurie yra pačios valstybės ar jos institucijų veikla, nebūdinga privačių asmenų veiklos sričiai (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Lindqvist* 43 punktą), ir, antra, baudžiamąjį persekiojimą.

52 Panašu, kad išimtis, susijusi su neleistinu elektroninių ryšių sistemos duomenų naudojimu, apima ir naudojimą, kuris kelia pavojų šios sistemos visumai ar net jos saugumui, kaip antai Direktyvos 2002/58 5 straipsnio 1 dalyje numatyti atvejai perimant bei stebint pranešimus be atitinkamų naudotojų sutikimo. Toks naudojimas, kuriam, kaip nurodyta šiame straipsnyje, būtinas valstybių narių įsikišimas, taip pat nesusijęs su situacijomis, dėl kurių galima pradėti civilinį procesą.

53 Vis dėlto reikia konstatuoti, kad Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalis užbaigia minėtų išimčių sąrašą aiškia nuoroda į Direktyvos 95/46 13 straipsnio 1 dalį. Pastaroja nuostata valstybėms narėms taip pat leidžiama imtis priemonių, ribojančių pareigą užtikrinti asmens duomenų konfidencialumą, kai toks apribojimas yra būtinas kitų asmenų teisių ir laisvių apsaugai užtikrinti. Kadangi jose nepatikslinama, kokios tai teisės ir laisvės, šios Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalies nuostatos turi būti aiškinamos kaip išreiškiančios Bendrijos teisės aktų leidėjo valią nepašalinti iš jų taikymo srities teisės į nuosavybę apsaugos ir situacijų, kai kūrinių autoriai siekia šios apsaugos užtikrinimo vykstant civiliniam procesui.

54 Todėl reikia konstatuoti, kad Direktyva 2002/58 nepašalina valstybių narių galimybės numatyti pareigą atskleisti asmens duomenis vykstant civiliniam procesui.

55 Tačiau šios direktyvos 15 straipsnio 1 dalies formuluotė negali būti aiškinama kaip įpareigojanti valstybes nares numatyti tokią pareigą šioje nuostatoje numatytais atvejais.

56 Todėl svarbu patikrinti, ar prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytos trys direktyvos įpareigoja šias valstybes numatyti šią pareigą užtikrinant veiksmingą autorių teisių apsaugą.

Dėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytų trijų direktyvų

57 Šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pažymėti, kaip jau buvo priminta šio sprendimo 43 punkte, jog trimis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytomis direktyvomis siekiama, kad valstybės narės užtikrintų, visų pirma informacinėje visuomenėje, veiksmingą intelektinės nuosavybės ir ypač autorių teisių apsaugą. Tačiau iš Direktyvos 2000/31 1 straipsnio 5 dalies, Direktyvos 2001/29 9 straipsnio ir Direktyvos 2004/48 8 straipsnio 3 dalies e punkto matyti, kad tokia apsauga negali pažeisti su asmens duomenų apsauga susijusių reikalavimų.

58 Akivaizdu, jog Direktyvos 2004/48 8 straipsnio 1 dalyje reikalaujama, kad valstybės narės užtikrintų, jog, vykstant procesui dėl intelektinės nuosavybės teisių pažeidimo ir gavus ieškovo pagrįstą bei proporcingą prašymą, kompetentingos teismo institucijos galėtų reikalauti pateikti informaciją apie prekių ir paslaugų, pažeidžiančių

intelektinės nuosavybės teises, kilmę bei platinimo kanalus. Tačiau iš šių nuostatų, kurios turi būti skaitomos kartu su to paties straipsnio 3 dalies e punktu, nematyti, jog jos įpareigoja valstybes nares, užtikrinant veiksmingą autorių teisių apsaugą, numatyti pareigą pateikti asmens duomenis vykstant civiliniam procesui.

59 Direktyvos 2000/31 15 straipsnio 2 dalies ir 18 straipsnio formuluotės bei Direktyvos 2001/29 8 straipsnio 1 ir 2 dalies formuluotės taip pat nereikalauja, kad valstybės narės numatytų tokią pareigą.

60 Nors *Promusicae* nurodyti TRIPS sutarties 41, 42 ir 47 straipsniai, į kuriuos kiek įmanoma labiau atsižvelgiant turi būti aiškinama Bendrijos teisė, reglamentuojanti, kaip ir prašyme priimti prejudicinį sprendimą nurodytos nuostatos, sritį, kuriai taikoma ši sutartis (šiuo klausimu žr. 2000 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Dior ir kt.*, C-300/98 ir C-392/98, Rink. p. I-11307, 47 punktą bei 2007 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Merck Genéricos – Produtos Farmacêuticos*, C-431/05, Rink. p. I-7001, 35 punktą), reikalauja veiksmingos intelektinės nuosavybės apsaugos ir teisių į jos teisminę gynybą suteikimo, vis dėlto juose nėra nuostatų, reikalaujančių minėtas direktyvas aiškinti kaip įpareigojančias valstybes nares numatyti pareigą pateikti asmens duomenis vykstant civiliniam procesui.

Dėl pagrindinių teisių

61 Reikia pastebėti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo prašyme priimti prejudicinį sprendimą nurodo Chartijos 17 ir 47 straipsnius, kurie

susiję, pirma, su teisės į nuosavybę ir būtent su intelektinės nuosavybės apsauga, ir, antra, su teise į veiksmingą teisinę gynybą. Reikia manyti, jog taip darydamas šis teismas siekia sužinoti, ar nurodytų trijų direktyvų aiškinimas, pagal kurį valstybės narės, užtikrindamos veiksmingą autorių teisių apsaugą, neprivalo numatyti pareigos pateikti asmens duomenis vykstant civiliniam procesui, nepažeidžia pagrindinės teisės į nuosavybę ir pagrindinės teisės į veiksmingą teisminę apsaugą.

62 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad pagrindinė teisė į nuosavybę, kuriai priskirtina intelektinės nuosavybės teisė, kaip antai autorių teisės (šiuo klausimu žr. 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Laserdisken*, C-479/04, Rink. p. I-8089, 65 punktą), ir pagrindinė teisė į veiksmingą teisminę apsaugą, yra bendrieji Bendrijos teisės principai (šiuo klausimu atitinkamai žr. 2005 m. liepos 12 d. *Sprendimo Alliance for Natural Health ir kt.*, C-154/04 ir C-155/04, Rink. p. I-6451, 126 punktą ir nurodytą teismo praktiką bei 2007 m. kovo 13 d. Sprendimo *Unibet*, C-432/05, Rink. p. I-2271, 37 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

63 Tačiau svarbu konstatuoti, kad nagrinėjamoje situacijoje, dėl kurios nacionalinis teismas pateikia šį klausimą, be dviejų nurodytų teisių, yra svarbi ir kita pagrindinė teisė, t. y. ta, kuri užtikrina asmens duomenų, taigi ir privataus gyvenimo apsaugą.

64 Remiantis Direktyvos 2002/58 2 konstatuojamąja dalimi, šia direktyva siekiama gerbti pagrindines žmogaus teises ir laikomasi Chartijos principų. Visų pirma šia direktyva siekiama užtikrinti visapusišką pagarbą minėtos Chartijos 7 ir 8 straipsniuose nurodytoms teisėms. Minėtas 7 straipsnis iš esmės pakartoja 1950 m. lapkričio 4 d.

Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 8 straipsnį, kuris užtikrina teisę į privataus gyvenimo gerbimą, o šios Chartijos 8 straipsnis tiesiogiai pripažįsta teisę į asmens duomenų apsaugą.

65 Taigi šiame prašyme priimti prejudicinį sprendimą keliamas klausimas dėl būtinybės suderinti reikalavimus, susijusius su skirtingų pagrindinių teisių apsauga, t. y. teisės į privataus gyvenimo gerbimą ir teisių į nuosavybės apsaugą bei teisės į veiksmingą teisinės gynybos priemonę.

66 Mechanizmai, leidžiantys rasti teisingą pusiausvyrą tarp šių įvairių teisių ir interesų, yra įtvirtinti, viena vertus, pačioje Direktyvoje 2002/58, numatant joje taisykles, kurios apibrėžia, kokiomis aplinkybėmis ir kiek asmens duomenų tvarkymas yra teisėtas ir kokių apsaugos priemonių reikia imtis, bei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytose trijose direktyvose, kuriose aptarti atvejai, kuomet jose numatytoms teisėms apsaugoti skirtos priemonės daro poveikį asmens duomenų apsaugai. Kita vertus, šie mechanizmai turi būti nustatomi valstybėms narėms priimant nacionalines priemones, užtikrinančias šių direktyvų perkėlimą, ir nacionalinėms institucijoms jas taikant (šiuo klausimu dėl Direktyvos 95/46 žr. minėto sprendimo *Lindqvis*t 82 punktą).

67 Minėtų direktyvų nuostatos yra palyginti bendro pobūdžio, nes jos turi būti taikomos daugeliui įvairių situacijų, kurios gali kilti visose valstybėse narėse. Todėl logiška, kad jose įtvirtintos taisyklės, valstybės narėms paliekančios perkėlimo priemonėms, kurios galėtų būti taikomos skirtingoms numanomoms situacijoms, apibrėžti būtiną diskreciją (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Lindqvist* 84 punktą).

68 Tokiu atveju, perkeldamos minėtas direktyvas, valstybės narės privalo užtikrinti, kad bus vadovaujamasi tokiu jų aiškinimu, kuris leistų užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp įvairių Bendrijos teisės sistemos saugomų pagrindinių teisių. Be to, įgyvendindamos šias direktyvas perkeliančias priemones valstybių narių valdžios institucijos ir teismai privalo ne tik aiškinti savo nacionalinę teisę taip, kad ji atitiktų Bendrijos teisę, bet ir užtikrinti, kad nebūtų vadovaujamasi tokiu jų aiškinimu, kuris pažeistų minėtas pagrindines teises arba kitus bendruosius Bendrijos teisės principus, kaip antai proporcingumo principas (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Lindqvist* 87 punktą ir 2007 m. birželio 26 d. Sprendimo *Ordre des barreaux francophones et germanophone ir kt.*, C-305/05, Rink. p. I-5305, 28 punktą).

69 Be to, šiuo atžvilgiu reikia priminti, kaip matyti iš Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalies, jog Bendrijos teisės aktų leidėjas aiškiai pareikalavo, kad šioje dalyje numatytas priemonės valstybės narės priimtų laikydamosi bendrųjų Bendrijos teisės principų, įskaitant tuos, kurie numatyti ES sutarties 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse.

70 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip, kad tokioje situacijoje, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, direktyvos 2000/31, 2001/29, 2004/48 ir 2002/58 neįpareigoja valstybių narių, užtikrinant veiksmingą autorių teisių apsaugą, numatyti pareigą pateikti asmens duomenis vykstant civiliniam procesui. Tačiau Bendrijos teisė reikalauja, kad perkeldamos šias direktyvas šios valstybės užtikrintų, jog bus vadovaujamasi tokiu jų aiškinimu, kuris leistų užtikrinti

teisingą pusiausvyrą tarp skirtingų Bendrijos teisės sistemos saugomų pagrindinių teisių. Be to, įgyvendindamos minėtas direktyvas perkeliančias priemones valstybių narių valdžios institucijos ir teismai privalo ne tik aiškinti savo nacionalinę teisę taip, kad ji atitiktų šias direktyvas, bet ir nesivadovauti tokiu jų aiškinimu, kuris pažeistų minėtas pagrindines teises arba kitus bendruosius Bendrijos teisės principus, kaip antai proporcingumo principas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

71 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

Tokioje situacijoje, kokia nagrinėjama pagrindinėje byloje, 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva), 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/29/EB dėl autorių teisių ir

gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo, 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/48/EB dėl intelektinės nuosavybės teisių gynimo ir 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių) neįpareigoja valstybių narių, užtikrinant veiksmingą autorių teisių apsaugą, numatyti pareigą pateikti asmens duomenis vykstant civiliniam procesui. Tačiau Bendrijos teisė reikalauja, kad perkeldamos šias direktyvas šios valstybės užtikrintų, jog bus vadovaujamasi tokiu jų aiškinimu, kuris leistų užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp skirtingų Bendrijos teisės sistemos saugomų pagrindinių teisių. Be to, įgyvendindamos minėtas direktyvas perkeliančias priemones valstybių narių valdžios institucijos ir teismai privalo ne tik aiškinti savo nacionalinę teisę taip, kad ji atitiktų šias direktyvas, bet ir nesivadovauti tokiu jų aiškinimu, kuris pažeistų minėtas pagrindines teises arba kitus bendruosius Bendrijos teisės principus, kaip antai proporcingumo principą.

Parašai.